

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania L. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ostrowie
Wielkopolskim
z udziałem zainteresowanej B.P.
o ustalenie ubezpieczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 maja 2025 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 12 września 2024 r., sygn. akt III AUa 1058/23,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od L. Spółki z o.o. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddziału w Ostrowie Wielkopolskim 270 zł
(dwieście siedemdziesiąt) z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 12 września 2024 r., w sprawie o
podleganie ubezpieczeniom społecznym, oddalił apelację płatnika składek – L.
spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego
w Kaliszu z dnia 3 października 2023 r.

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2023 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że ubezpieczona B.P., jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek, podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w okresie od dnia 9 sierpnia 2020 r. do dnia 30 września 2021 r., ze wskazaną w tej decyzji podstawą wymiaru składek.

W sprawie nie było sporne, że ubezpieczona uprawniona do świadczenia emerytalnego z tytułu wykonywania umowy zlecenia zawartej z płatnikiem została zgłoszona do ubezpieczenia zdrowotnego w spornym okresie. Jednocześnie ubezpieczona pozostawała w stosunku pracy w okresie od dnia 8 marca 2020 r. do dnia 31 października 2021 r. otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie niższe niż kwota minimalnego wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. Przytoczył treść przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 350 ze zm., dalej jako „ustawa systemowa”) i wskazał, że istota sporu dotyczy wykładni art. 9 ust. 2c i 4a tejże ustawy. Nadto odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, przytaczając wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2019 r., III UK 548/17 (LEX nr 2638597); z dnia 20 kwietnia 2021 r., II USKP 38/21 (LEX nr 3219903) i z dnia 27 kwietnia 2021 r., II USKP 37/21 (LEX nr 3252364).

Sąd Apelacyjny w pełni podzielił argumentację Sądu pierwszej instancji, wywiedzioną z utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i oddalił apelację płatnika. Wskazał, że przedstawione w apelacji odmienne poglądy na temat interpretacji art. 9 ust. 2c i 4a ustawy systemowej stanowią jedynie polemikę z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego i nie mogą w żadnej mierze podważać prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji.

Zaskarżając wyrok w całości, płatnik zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 9 ust. 2c oraz ust. 4a ustawy systemowej przez ich błędną wykładnię. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o rozstrzygnięcie co do istoty sporu.

Przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej uzasadniono jej oczywistą zasadnością oraz istnieniem potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący stwierdził, że w jego opinii zastrzeżenie „odsyłające” do ust. 2c art. 9 ustawy systemowej powoduje, że zleceniobiorca uprawniony do emerytury lub renty pozostający równocześnie w stosunku pracy nie będzie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania umowy zlecenia, gdy pozostaje w stosunku pracy, niezależnie od tego czy wynagrodzenie uzyskiwane przez niego w ramach stosunku pracy osiągnie kwotę co najmniej równą kwocie minimalnego wynagrodzenia za pracę. Skarżący stwierdził, że istnieją rozbieżności w orzecznictwie, występujące pomiędzy stanowiskiem wielokrotnie wyrażanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie, a stanowiskiem prezentowanym przez sądy w apelacji łódzkiej, choć nie przytoczył przy tym konkretnych orzeczeń. Zdaniem skarżącego, skoro osoby prowadzące działalność gospodarczą mogą dobrowolnie podlegać ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, taka sama możliwość powinna być dostępna dla pracowników, którzy przeszli na emeryturę.

W odpowiedzi organ wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. Konieczne jest wskazanie argumentów, które

prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Skarżący nie podjął nawet próby spełnienia tak scharakteryzowanych wymogów ograniczając się do sformułowania ogólnego stwierdzenia, że występują bliżej nie scharakteryzowane rozbieżności w orzecznictwie między sądami warszawskimi, a łódzkimi.

Podobnie skarżący nie sprostął wykazaniu, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). W rozpoznawanej sprawie żadna taka okoliczność nie miała miejsca. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. W rozpoznawanym przypadku skarżący sformułował jedynie postulat potraktowania emerytki łączącej zatrudnienie pracownicze z umową zlecenia w taki sam sposób, jak osób pobierających emeryturę, które prowadzą działalność gospodarczą. W sformułowaniu postulatu, który opiera się na odstąpieniu od wykładni językowo-logicznej przepisu na rzecz zastosowaniu *per analogiam* w sposób rozszerzający wyjątku ustanowionej dla innej grupy w oparciu o zasadę równości nie sposób dostrzec spełnienia przesłanki oczywistej tj. widocznej bez głębszej analizy zasadności skargi kasacyjnej.

Wobec powyższego już tylko uzupełniając Sąd Najwyższy przypomina, że zawarte w art. 9 ust. 4a ustawy systemowej zastrzeżenie „odsyłające” do ust. 2c tego artykułu powoduje, że zleceniobiorca uprawniony do emerytury lub renty pozostający równocześnie w stosunku pracy nie będzie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania umowy zlecenia tylko wówczas,

gdy wynagrodzenie uzyskiwane przez niego w ramach stosunku pracy osiągnie kwotę co najmniej równą kwocie minimalnego wynagrodzenia za pracę. Tak orzekł Sąd najwyższy między innymi w wyroku z dnia 21 marca 2019 r., II UK 548/17 (LEX nr 2638597), co Sąd w rozpoznający niniejszą sprawę potwierdza.

Ze względu na powyższe argumenty, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

[a.ł.]